

PETER DREHMANN'S

VAN DE WERELD

roman

M
marmer

SNEAK PREVIEW

Peter Drehmanns

VAN DE WERELD

Roman

SNEAK PREVIEW

Achteraf kun je misschien zeggen dat je het had moeten zien aankomen. Ik geef toe: dat zijn wel erg veel werkwoorden in één zin, wat de zaak er bepaald niet overzichtelijker op maakt. Bovendien: dat 'met de kennis van nu'-gelul is zo verdomde gratis. Natuurlijk, achteraf weten we het allemaal beter. Weten we hoe het aangepakt, ja zelfs vermeden had kunnen worden. Dan hangen we als een drone boven de woelige geschiedenis en zien we haarscherp alle breuklijnen, de onhoudbare posities, van welke kant het gevaar nadert, waar het mis dreigt te gaan. Dan kunnen we bedaard achteroverleunend zeggen dat de hier gemaakte fouten nuttige lesstof vormen en dat dit vanzelfsprekend nooit meer zal gebeuren.

Geklets natuurlijk. De mens heeft nu eenmaal handen gekregen om ze vuil te maken en benen om te struikelen. Daar ben ik inmiddels achter. En daarom ben ik er ook uitgestapt. Want je kunt onmogelijk een professionele hulpverlener zijn als je er een dergelijk fatalistisch inzicht op na houdt. Afgezien daarvan: hoe kun je überhaupt de reddende held uithangen in een postheroïsche samenleving?

Grote woorden, ja. Hoe dan ook, het is de geschiedenis van Daan Vos geweest die mij de ogen heeft geopend. Behalve zijn collega was ik ook een soort vriend (zoals bijna alles tegenwoordig 'een soort van' is). Ik ging weleens met hem stappen en ik was de eerste aan wie hij vertelde over Kaat. Wat hem

is overkomen, daarover wil ik berichten. Niet ter lering en evenmin ter vermaak, maar om enigszins te begrijpen wat er gebeurd is, hoe het kon gebeuren. Dat hoort bij ons vak: proberen uit te vissen wat er aan de hand is, doorgronden wat iemands beweegredenen zijn als hij over de schreef gaat. Correctie: dat hoorde bij ons vak, want ik oefen het niet langer uit omdat ik er niet meer in geloof, en hij... tja, wat zal ik ervan zeggen?

Toen ik Daan Vos leerde kennen was hij een zorgeloze jongen, hoewel hij al een paar jaar tot zijn knieën in de stront had gestaan als medewerker van een randstedelijk crisisinterventieteam. Een zeldzaam sereen mens, zo kwam hij op me over. Het enige waar hij zich werkelijk aan ergerde was zijn opslag. Die stagneerde. Al jaren eigenlijk. Zijn service dus. Waardoor hij menig tennispotje verloor. Voor de rest: geen beren op de strak geasfalteerde weg van dit oergezonde exemplaar van het Hollandse ras. Een montere jongeman van eind twintig met het hart op de juiste plaats. (Clichés, ik weet het, maar daaruit leek hij nou eenmaal te zijn opgetrokken.)

Hij was dus wat men in vroeger tijden een nobel en rechtshapen mens noemde. Een ferme optimist die een onwankelbaar vertrouwen in de intrinsieke goedheid van de mens koesterde en als medewerker van het KID (Kinder Interventie Departement) een zedelijk verheven doel diende. Met zijn even zorgeloze als zorgzame inborst stelde hij zich door de week bloot aan allerlei crisissituaties, in de stellige overtuiging dat je het leven van mensen kunt verlichten door jezelf dienstbaar op te stellen. Iemand die door het lint ging rustig krijgen – daarvan werd Daan Vos gelukkig.

Voor zover ik heb kunnen achterhalen had hij een onbekommerde jeugd met (op de voorgrond) een betrokken, menslievende moeder en (op de achtergrond) een hardwerkende, brave vader. En ook toen hij op eigen benen kwam te staan

leken het woeden en de waanzin van de wereld geen vat op hem te hebben – hij voelde zich ongewoon verbonden met de mensen van die woeste, waanzinnige wereld.

Gedurende de werkweek at deze ridder zonder vrees of blaam elke avond een lap vlees, daar deed hij niet moeilijk over. Zijn lichaam had ijzer nodig, veel ijzer. Om de dagelijkse rottigheid beter het hoofd te kunnen bieden.

In het weekend was het gedrag van onze barmhartige samaritaan (hij die in een restaurant het liefst zelf de borden wilde afruimen én afwassen) evenwel minder doorgloeid van adeldom. Dan ging hij zozegd los. Hielp hij alleen zichzelf. Was hij compleet van de wereld (terwijl hij door de week tot aan zijn strot in de wereld zat). Maar ook dat deed hij met bezieling – of het nou om het verlenen van ambulante spoedhulp of om een kalmerend gesprek met een in acute onveiligheid verkerend kind ging, of om jezelflam zuipen dan wel een date via Tinder binnenharken: Daan Vos stortte er zich met heel zijn wezen in.

Een oppervlakkige beschouwer zou wellicht beweren dat Daan Vos de traumatische taferelen waarvan hij door de week getuige was, in het weekend moest wegspoelen en aan flarden neuken. Die lezing deel ik echter niet. Althans: zo was het misschien later, maar aanvankelijk zeker niet. Denk ik.

Het is wat het is – het zou prettig zijn als je dat eens probleemloos kon beweren.

De hier door mij geboekstaafde gebeurtenissen nemen een aanvang op het moment dat Daan Vos al bijna elf maanden tot ieders grote tevredenheid bij het KID werkzaam was. Het jaar waarin deze geschiedenis speelt was het jaar waarin de meisjes jeans droegen met mondjes ter hoogte van hun knieën. Mondjes die naar lucht haptten als zo'n meisje zich in beweging zette en onderdeel werd van het straatbeeld. Het was eveneens het jaar waarin de mensheid massaal de straat op

ging om gehoor te geven aan de lokroep van Pokémon Go, een spel waarbij de virtuele wereld op de reële wereld knalde, bijvoorbeeld als een opgejaagd spook zich onverwachts ontpopte als een absurd echte auto die geen ontzag had voor een plots overstekende Pokémon-jager. Een jaar waarin er sowieso verschrikkelijk veel gebeurde, zelfs in de zomer, die normaal toch als 'komkommertijd' wordt aangemerkt. De kranten puilden uit van de dramatische gebeurtenissen, Facebook stroomde over van de meningen en de gevoelserupties, vrijwel dagelijks werd de wereld het mes op de keel gezet, de ene bloedige aanslag na de andere werd gepleegd in naam van een Almachtige Alien of in opdracht van de psychopathologie. Een bijl, een vrachtwagen, messen en natuurlijk allerlei ordinair schiettuig kwamen eraan te pas. Gehandicapten, homo's, kinderen, een priester en goedbedoelende burgers moesten eraan geloven. Nationale wielrenners kukelden van hun fiets in het zicht van de zege, ganzenvergassers en hertenbeulen kregen ruim baan, coups werden meedogenloos neergeslagen, treinen botsten op elkaar en ook het klimaat leek de weg kwijt (warmte- en neerslagrecords sneuvelen bij de vleet).

Het was kortom a fine mess. Wat dat betreft zijn de lotgevallen van Daan Vos wellicht weinig opzienbarend. Door er een zootje van te maken gedroeg Daan Vos zich immers als een kind van zijn tijd. Maar toch doe je hem daarmee tekort: hij was een eerzaam mens – en waar vind je die tegenwoordig nog?

Het zal niet meevallen in zijn huid te kruipen, mijn olifantshuid tijdelijk in te ruilen voor zijn perzikvel. Toch waag ik het erop – om grip op het onbevattelijke te krijgen. Zoals ik ooit als medewerker van het KID (soms in kogelwerende kleding en onder escorte van de politie) op weg ging naar een gezin waar de pleuris was uitgebroken, zo duik ik nu in de geschiedenis van Daan Vos. Misschien zal de deur moeten worden ingetrapt en zal de gelegenheid zich niet voordoen

om rustig in gesprek te gaan en ter plaatse een inschatting te maken of een spoedhuisuitplaatsing gerechtvaardigd is. Misschien zal de situatie dermate verwarrend en turbulent zijn dat ik er niet in slaag de problematiek inzichtelijk te maken. Misschien zal men mij ervan beschuldigen dat ik het slachtoffer heb ontvoerd. Dat ik me te veel heb laten meeslepen door zijn misère, niet langer helder kon denken en handelen. Dat ik net zo ontspoord ben geraakt als mijn personage.

Best mogelijk ook dat ik soms verzuim het passende idioom te harpoeneren tijdens de ogenblikken dat ik in Daans al-lengs troebeler hoofd rondzwem. De met Engelse en weinig verheffende/verheven woordjes doorspekte formuleringen die tegenwoordig door mensen van zijn leeftijd worden gebezigd hebben immers weinig raakvlakken met de manier waarop ik mij doorgaans uitdruk – ik behoor dan ook tot een generatie die wat zorgzamer omgaat met onze moerstaal.

We zullen zien. Bij elk nieuw geval dat op ons bordje be-landde maande mijn teamleider bij het KID telkens weer (met tamelijk onbeholpen beeldspraak): zorg ervoor dat je naar boven haalt wat ze het liefst afdekken; zet ze weer op eigen benen zonder er zelf aan onderdoor te gaan; speel de bal terug zonder je eigen glazen in te gooien. Daaraan zal ik me probe-ren te houden. Naar eer en geweten...voor wat het waard is.

SNEAK PREVIEW

1

Deinend. Als op een luchtbed – niet in een idyllisch vijver-
tje maar in een zee van braaksel. Hij kon het niet echt thuis-
brengen. Niet echt vatten. Lag hij soms op het waterbed van
een of ander chickie? Een meisje dat vannacht aan hem was
blijven plakken? Maar waar was zij dan? Hij maakte zwem-
mende bewegingen met zijn ledematen. Niets, niemand.
Geen warme, zachte huid. Geen puntige toestanden zoals
nagels of ellebogen. Enkel en alleen deze wattige, nee elas-
tische omgeving, deze misselijkmakende golfslag. In een
lucht die de oorlog had verklaard aan het ademen en die het
zweet uit zijn lijf schepte.

Maar hij lag niet binnen; wat daar over zijn borstbeen
trippelde en tussen de stoppels van zijn geschoren schaam-
streek verdwaalde was onmiskenbaar het werk van de wind.
Of stond er ergens een ventilator te blazen? Nog altijd kon hij
zichzelf er niet toe krijgen zijn ogen open te doen. Hij vrees-
de totale verblinding zodra de oogwimpers zich hadden
losgescheurd van... Het daglicht was immers verpletterend
fel, gewoon too much, too much, dat wist hij in ieder geval
zeker, dat wel, ja. Die verdomde zon scheen heel ijverig, wat
een uitslover.

Er klapperde wat. Had waarschijnlijk al de hele tijd ge-
klapperd, maar nu pas viel het hem op. Het leek een zeil, nee
het wás een zeil, gegarandeerd. Bevond hij zich soms op een

boot, moederziel alleen op een oceaan, omringd door haaien en andere gezelligheid?

Hij lag dus buiten, concludeerde hij. En tegelijkertijd was hij naakt, ongelooflijk naakt. Zelfs geen sok sierde zijn lichaam. En waar was zijn Calvin Klein-onderbroek gebleven? In welk zwart gat was die verdwenen? Man, dit was echt fucked up.

Nog altijd deinend. Inmiddels hartstikke zeeziek. Hij liet twee vingertoppen over zijn wangen glijden. Zijn gezicht was van peperkoek, zowel broos als bros. Echt eng. Overal dat korrelige oppervlak, op zijn voorhoofd, ook in zijn hals. De huid begon te kruimelen onder zijn tastende vingers, zijn kop stortte in, er zou niets meer van hem overblijven. Bang dat hij dadelijk door een gat in zijn wang zijn tong zou aanraken (en dat die ook uiteen zou vallen) of zijn vingers zou snijden aan zijn eigen tanden, trok hij zijn hand terug. Freaky business.

Er klopte gewoon helemaal niks van. Dat hoofd dat de substantie van een wolk had, maar zijn kaken die ondraaglijk zwaar waren. Alsof iemand vannacht, terwijl hij buiten westen lag, een gaatje in elke kaak had geboord om daar siliconenkit in te spuiten. Hij kon er niet langer omheen, de ogen moesten eraan geloven, moesten zien om te geloven, moesten om zich heen grijpen om te begrijpen wat hier verdomme aan de hand was, wat dit allemaal te betekenen had.

Rorschachvlekken. Dansende bakstenen. Grijnzende stalen balken. Metallic blauw ertussen, eromheen, boven hem. Psychedelische shit. Freaky business. Zoals die zon eruit zag... Die zag eruit zoals hij, Daan Vos, zich nu voelde. Alsof hij verdomme in een spiegel staarde. Gelig. Compleet uitgewoond. Een zon die alleen nog maar kon kotsen. Alle zoi eruit. Net zolang tot-ie weer een blakend voorbeeld voor de wereld was, een onuitputtelijke krachtbron.

Duizenden puzzelstukjes fladderden om hem heen en werden in duizelingwekkend tempo samengevoegd. Het

beeld werd almaar vertrouwder en tegelijk belachelijker. Daar lag hij dan, de hulpeloze gezinsvoogd. De uitgetelde reddingswerker. In een reusachtige wieg, die hij intussen had geïdentificeerd als de trampoline die op het dakterras van het gebouw stond waar hij een etage huurde. Hij was dus thuis. Thuis en naakt en kapot. Hoe dat in zijn werk was gegaan bleef vooralsnog echter een duistere aangelegenheid. Een minstens zo groot raadsel vormde de zonnebril die net niet binnen handbereik lag te blikkeren op de rand van de trampoline. Weliswaar herkende hij hem als de zijne maar hij begreep de betekenis ervan binnen de context van de afgelopen nacht niet. Ja, nu kwam hij van pas (hij rolde erheen, grabbelde, parkeerde 'm op zijn neus), hoewel een van de glazen onverbiddeijk versplinterd was, maar wat de fuck had dat ding voor functie vervuld in het halfdonker van een club (welke?) en daarna in het nachtzwart van de stad toen hij, op de een of andere manier, naar huis was teruggekeerd, al dan niet met zijn arm om een of ander neukertje, en door het trapgat naar boven was gezwalkt om op de laatste pleisterplaats te komen, dit dakterras, waar hij wie weet wat en hoelang nog van alles had uitgespookt, met of zonder zonnebril voor zijn kolkende ogen.

Het hemelgewelf boven hem vertoonde tal van barsten. Het duurde even, maar toen begreep hij de logica ervan. Inderdaad, de lucht werd weer strakblauw toen hij de zonnebril afzette. En dat wat hij eerder voor een zeil had gehouden was natuurlijk het reclamedoek dat zich, gestut door een metalen stellage, op nog geen twee meter van hem vandaan aan de wereld presenteerde:

MET SCHUIF VERZEKERINGEN BEN JE JE LEVEN ZEKER

Hij had nooit echt geweten wat hij nou van die slogan moest vinden, en nu, met zijn troebele kop, al helemaal niet.

Evenmin slaagde hij erin te besluiten wat de tekening onder de slogan voorstelde: een gebalde vuist of een hand die iets vasthield?

Zeker was in ieder geval wel dat er een flinke zooi heerste op het grote dakterras. Omgevallen tuinstoelen en dito bierflesjes, sigarettenpeuken, een heel sterrenstelsel van gouden kroonkurken, een goor T-shirt, een verdwaalde vork, verfrommelde papieren zakdoekjes. Ineens kwam er wat bovendrijven in Daan Vos – geen gal deze keer, maar een herinnering, die was opgestuwd door de woorden ‘zooi’ en ‘goor’. Een verse herinnering van een verrotte toestand. Beter gezegd: een rommelige verzameling beeldflarden van wat hij had meegemaakt op het Goorzooi Festival. Dat zich dat gisteren had afgespeeld kwam hem als een goocheltruc voor, pure fucking magie, maar die vastgekoekte smurrie op zijn gezicht vormde voldoende bewijs om deze hypothese te bevestigen. Ja, hij zag het weer voor zich: Mariëlle (of was het Paula?) die met vingerverf planetenstelsels op zijn wangen en voorhoofd had gesmeerd en hij die uit een bakje een hele handvol blauw graaide om die in de nek van Tim, nee, van Jaap te dumpen, lachend, jubelend, het leven was mooi, het leven was fantastisch, de zon scheen erop los en van alle kanten klonk muziek die tot dansen uitnodigde, tot opstijgen, een metertje van de grond, samen met honderden super-toffe broertjes en zusjes die met zonnnetjes en smileys waren versierd of geverfde amuletten om hun hals hadden hangen...

Een kort ogenblik sloot hij zijn ogen – nog altijd deinend, wiegelend, een reddingsboei in een met rioolslib gevuld bassin – en een nieuwe scène werd geprojecteerd op het scherm van zijn geheugen. Daar fietste hij, te midden van zijn vrienden, op weg naar de uitgestrekte grasweide waar het Goorzooi Festival plaatsvond, de handvatten van zijn fiets waren zó plakkerig dat het leek of een zweterige handpalm twintig minuten lang zijn hand had omklemd en hem

meegesleurd had. En toch was hij er uit vrije wil heen gegaan, had hij zelf gestuurd en getrapt en om al een beetje in feeststemming te komen af en toe een slok genomen van het halveliterblik Franziskaner, losgeweekt van de kinderen met hun slaapproblemen, hun buikpijn, hun blauwe plekken, weg van de uithuisplaatsingen, van de dreigende, dolende ouders en de klagende ombudsmannen en journalisten, even zonder ADHD, ODD, VOTS, CBK en ASH.

Bij de ingang van het festivalterrein had een bord gehangen met de vermaning HOE SCHONER JE KOMT, HOE VIEZER JE GAAT. Hij wist nog dat hij erom had moeten lachen en gedacht had dat voor hem precies het omgekeerde gold, kon niet missen, met hoeveel verf ze hem ook zouden onderklieren. Voordat dat laatste gebeurde, had hij bij de Insmeerbaar alle perceeltjes blote huid ter beschikking gesteld aan een bloedmooi bikinimeisje dat hem op zonnecrème tracteerde. Niet lang daarna, waarschijnlijk zo rond een uur of vier in de middag, zweefden er planeten op en rond zijn gezicht, Mariëlle had een foto van haar kunstwerk gemaakt en hem die laten zien, hé *spaceman*, had ze uitgeroepen, toch, of verzon hij dat nu, de morning after, hier, op deze trampoline op dit dakterras, had hij zelf trouwens geen foto's gemaakt, waar was zijn mobieltje, misschien had Mariëlle die foto wel geüpload, ze hadden toch een groepsapp aangemaakt, fuck, waar was zijn mobieltje, waarom had hij geen broekzakken, waarom was hij zo fucking naakt?!

Even voorzichtig als onwennig kroop hij naar de rand van de trampoline. Met beide handen rond de stalen buis drukte hij zich op, een zehond die ontwaakt en overeind komt om zijn omgeving af te speuren. De tegels van het dakterras waren bezaaid met de meest uiteenlopende voorwerpen – dingen die daar feitelijk niets te zoeken hadden – maar nergens glinsterde een rechthoekig doosje van glas, keramiek, kunststof, aluminium, koper, nikkel en andere metalen uit

de mijnen van de Democratische Republiek Congo. Wel doemde er een ronde pingpongtafel op, niet zozeer in Daans concrete blikveld, als wel voor zijn geestesoog – een idioot ronde pingpongtafel met een even onwaarschijnlijk hoog net waaromheen gillende meisjes en jongens renden met ongerijmd grote tafeltennisbatjes. Ook die attractie maakte onderdeel uit van het Goorzooi Festival. En dan waren er natuurlijk nog de tenten geweest met een kalme maar gestaag rollende branding van mensen en muziek, op-, voor- en achterwaarts gedreven door een begeesterd bewegende robot achter een altaar.

Al die trillende bermuda's en zonnebrillen, die huppelende sneakers en spaghettibandjes en de lampen die aanvankelijk zinloos knipperden in het gulle zonlicht terwijl op de achtergrond de flats van Kanaleneiland nurks toekeken. Steeds veelsoortiger en scherper omlijnd en kleurrijker begonnen de beelden zich nu aan hem op te dringen. Bij dj Kölsch, die op het Nachtcollege-podium zwoele schemergeluiden tevoorschijn toverde, had hij zijn derde pil naar binnen getikt met behulp van een paar slokken bier. Hoe laat was dat ongeveer geweest? Halfnacht? Laserstralen die zwakjes het halfdonker doorsneden. Een hemel die nog afscheid aan het nemen was van een zonovergoten dag. Met hoeveel meisjes had hij tot dan niet gezoend, hoever waren zijn pupillen inmiddels opgerukt in het oogwit, hoe vaak had hij niet op iemands schouder geslagen, hoeveel liter sentimentele shit had hij toen al in de oren van zijn vrienden gemorst?

En daarna? Een ronduit onverantwoorde hoeveelheid MDMA raasde door zijn bloed en hij had er ook veel te veel bier bij gezopen. Maar die twee pillen (één 4-FA en één xtc) in zijn mik waren gewoon niet genoeg geweest om dat lekkere gevoel vast te houden. Hij had nóg een duwtje in de rug nodig om opnieuw van de aarde te kukelen en heerlijk rond te zweven. Maar deze keer duurde het langer voordat het spul

inkickte. Een tijdlang was hij ver weg geweest, van de geluksbubbel, van de behoefte om iemand verbaal of echt te omhelzen, van zijn matties, van de feestgangers, van zichzelf. Maar toen, onder een paarsige hemel en met Kölsch die nog altijd zijn deephouse-ding deed, kwam het weer terug, niet per se heftiger dan die keren ervoor maar wel als een wervelwind in zijn ogen. Alsof duizenden bakjes vingerverf vanuit helikopters over de dansende menigte waren uitgestort, zo zag alles er ineens uit. In elkaar overvloeiende vormen, het bloedrood van golvende glimlachjes dat in het korenblauw van tientallen meisjesogen droop, het biggetjesroze van geheven armen ondergedompeld in het goud van schuimend bier.

Een spektakel. Hij stond erbij en keek ernaar. In zijn bek een kauwgum als stootkussentje tussen de klapperende kiezen. Man, man, niet normaal. Far out. En toen – nou ja, waarschijnlijk pas een uur of twee later – was die mensenzee (deinend zoals hij op dit moment deinde, ruggelings op de trampoline nadat hij zijn speurende positie had opgegeven en zich achterover had laten vallen) plotseling in één richting gestroomd, richting de lockers, want het was voorbij, er werd geen bier meer geschonken en geen muziek meer gemaakt, omwille van de buurtbewoners had de festivalleiding de stekker eruit getrokken, nog niet eens middernacht was het, en haast rabiaat werd de jacht op de lockers geopend, hier viel niks meer te halen, allemaal wegwezen, naar een van de afterparty's, naar een nieuwe shot seks en drugs en dance.

Tussen deze jachtige hordes was hij niet alleen het overzicht kwijtgeraakt maar ook zijn vrienden en misschien – ja, dat moest haast wel – zijn telefoon. Of lag zijn mobieltje in de locker die hij niet meer kon vinden, waarvan hij zich de code onmogelijk nog wist te herinneren? Hoogst onwaarschijnlijk – nee, uitgesloten zelfs, want ze hadden niet voor niks die groepsapp aangemaakt, bijvoorbeeld voor het geval

ze elkaar zouden kwijtraken, dan was het wel zo handig als je op je telefoontje kon zien waar iemand uithing.

In zijn rechterbroekzak, de vaste locker voor zijn smartphone, had evenwel niks tastbaars gezeten, meende hij momenteel, naakt als hij was, een in de steek gelaten baby, maar wat kon een baby zich nou helemaal herinneren, die had een geheugen zo groot en brokkelig als een half xtc-pilletje. Wat ook mogelijk was: dat hij zijn mobieltje nog wél had gehad maar gewoonweg niet meer in staat was geweest iets te typen of te lezen, omdat de letters voor zijn ogen wegsmolten.

Hoe dan ook, op een gegeven moment wankelde hij weer onder het bord door dat hem uren eerder met een vette knip-oog had verwelkomd, en hij moest toegeven dat hij het terrein smeriger verliet dan hij het had betreden, beduidend minder onverzettelijk ook, allang niet meer in juichstemming.

Bij de fietsen, een warwinkel van jewelste, eveneens geen spoor van Tim, Mariëlle, Jaap, Thomas, Luuk, Paula en de andere gabbers. Waren ze al weg, hadden ze hem botweg in de steek gelaten of stonden ze nog bij de lockers op hem te wachten? Vermoedelijk had de eerste mogelijkheid hem het meest aannemelijk geleken; als een dolle fietste hij weg door het donker, slingerend tussen schaterende en roepende schimmen, hij moest ze inhalen, ze konden niet ver zijn, ze zouden vast naar het centrum gaan, naar het Muziekpaleis om daar...

Had hij eigenlijk nog ergens geafterd? Of was hij halverwege weer omgedraaid omdat hij het in zijn halfgare hersens had gehaald dat hij zijn mobieltje moest zoeken? Zoveel vragen bleven onbeantwoord. De nacht doorboord met zwarte gaten. Kraters waarin actief weefsel van zijn leven terechtgekomen was om er onherroepelijk te verschrompelen, te verschroeien.

Intussen lag hij er nog steeds naakt bij, een weerloze prooi voor de nazomerzon. Dat hij morgen alweer met hand en tand de goede zaak moest verdedigen en pal behoorde te

staan voor kwetsbare wezens scheen hem nu totaal ondenkbaar. Maar toch, hij was het aan zijn stand verplicht om zichzelf zo snel mogelijk bij elkaar te rapen. Allereerst was het zaak dat zeezieke gevoel te verdrijven en wat meer vastigheid te krijgen. Van de trampoline af dus. Linea recta naar een ijskoude douche. Vervolgens spiegeleieren bakken en met de staafmixer een kiwi verpulveren in vers geperst sinaasappelsap.

Met enige moeite volbracht hij de eerste opdracht. Unfuckinbelievable, hij was erin geslaagd zijn horizontale positie voor een verticale in te ruilen. Ja, hij stond. Blootsvoets op de warme tegels. Veel verschil met zijn eerdere situatie bespeurde hij echter niet. Het geklots in zijn lichaam was er niet minder op geworden, zijn kop schommelde onveranderd heen en weer op zijn nek, alsof de trampoline nog altijd zijn bewegingen dicteerde. Als een slaapwandelaar bewoog hij zich naar de rand van het dakterras, en pas toen hij de reling van de borstwering vastgreep beseftte hij het onzinnige van deze onderneming. Wat had hij hier te zoeken, om de douche te bereiken had hij toch naar het trapgat moeten lopen?

Hij keek naar beneden, zijn lippen stevig op elkaar om mogelijk braaksel niet te verleiden als natte sneeuw neer te dwarrelen op de voorbijgangers. In de diepte de stad, de stervelingen, de glinsterende fluimen op de stoep, de opdwarrelende papieren zakjes, de onrust, de fietskoeriers, de scooterboys, het winkelpubliek. Dat deed maar raak daar, dat draafde en denderde maar voort alsof de zondag niet bedoeld was als rustdag. Alsof de hele wereld geen enkele behoefte had om zich op te laden voor de komende werkweek.

De enige die zich niets aantrok van dat dwaze gewemel was de eekhoorn. Gegoten in brons zat hij ongenaakbaar op zijn troon, minstens tien keer omvangrijker dan zijn natuurlijke grootte, het uiteinde van één voorpoot op zijn knie, de andere klauw rotsvast onder de kin. Als antennes torenden zijn oren

boven zijn schrandere kop uit, niets ontging hem. Vandaag leken zijn lippen in een milde grijns te zijn gestold – misschien omdat hij al had gehoord wat de hem momenteel bespiedende bewoner van het hoekpand schuin achter hem allemaal had uitgehaald de afgelopen avond en nacht. Het leek hem in ieder geval niet te deren dat men opnieuw hele klissen fietsen tegen zijn twee meter hoge sokkel gesmeten had; aan dat gebrek aan respect was hij inmiddels gewend geraakt.

‘Daan! Tjezis, Daan...’ Had hij dat goed gehoord, sprak de eekhoorn hem ineens lacherig-bestraffend toe? Daan Vos boog zich nog wat verder voorover, op het gevaar af dat alles wat hij gisteren bij het Goorzooi Festival naar binnen had gegooid zo meteen in vliegende vaart zijn lichaam weer zou verlaten. Oké, de eekhoorn was zonder meer alwetend, maar praten... nee, dat had hij nog nooit gedaan en dat...

‘Daan, godverdomme man, ik zou maar eens wat aantrekken want je raadt nooit wie er voor de deur staat!’

Nee, die stem (die hem trouwens bekend voorkwam) klonk niet vanuit de diepte, o nee, die bevond zich vlakbij, achter zijn rug.

Daan Vos draaide zich om. Zijn piemel (dat was precies het lullige woord dat paste bij zijn geslacht op dat moment) kletste tegen zijn dijbeen, een flintertje verf dwarrelde van zijn wang en vlijde zich in de holte boven zijn sleutelbeen. Niet ver van het trapgat stond Klaas, de bewoner van de tweede etage, zijn handen op zijn heupen. Enigszins schaaftig keek hij naar zijn spiernaakte huisgenoot. Hij wilde duidelijk niet laten blijken dat hij deze hele toestand nogal apart vond (‘apart’ was een van zijn favoriete woorden), om niet te zeggen volkomen van de pot gerukt en totaal gênant, maar desondanks kreeg hij het niet voor elkaar een uitgestreken smoel te presenteren.

Om Klaas niet langer in verlegenheid te brengen vormde Daan met zijn handen een mandje waarin hij zijn genitalia

opborg en informeerde hij op montere toon welke zot had bedacht om hem met een verrassingsbezoek te vereren.

Klaas schudde zijn hoofd, alsof hij door een wesp werd belaagd. Zijn handen steunden niet langer op de heupen maar waren wanhopig op zoek naar nieuw houvast. ‘Daan, als ik jou was... Je gelooft het niet, maar... Als je wist wie jou wil spreken, zou je wel als de sodemieter...’

‘Rustig, Klaas. Effe chillen nou. We zijn allemaal naakt geboren, dus...’ Daan schaterde het uit. Hield daar weer snel mee op omdat hij daardoor nog duizeliger werd dan hij al was. Maar wat een grap, ook al kon Klaas Naaktgeboren er niet om lachen. Ja, echt, zo heette-ie, exact die achternaam stond beneden vermeld met keurige schreefletters naast de tweede bel van onderen.

‘De wouten staan voor de deur, Vos! De wouten!’ Klaas’ handen klampten zich aan elkaar vast, in een onbeholpen en ongetwijfeld onwillekeurige navolging van de manier waarop zijn blote gespreksgenoot zijn vingers ineengestremd had.

‘Wie?!’

‘De plisie, man! De juten!’

Binnen enkele tellen bood Daan Vos een verwilderde aanblik. Niet langer de relaxte gast die zijn burgerlijke huisgenoot een lesje in verdraagzaamheid en vrijzinnig gedrag gaf. De politie?! Wat moest die van hem? Had iemand hem gisteren soms stiekem gefilmd en kon nu iedereen op internet zien hoe de schutspatroom van kwetsbare kinderen op z’n poten stond te zwalpen, hoe de controleur van uit de bocht vliegende ouders de ene na de andere pil naar binnen gooide? Of kwamen ze hem vertellen dat er iets gigantisch was misgegaan met een van zijn kinderen? Een spoedgeval dat acute zorg behoefde?

‘Waar?’

‘Waar wat?’

‘Waar zijn die gasten? In mijn kamer? Op de trap?’

Klaas, ineens doodbedaard, deelde hem op minzame toon mee dat ze beneden voor de deur stonden te wachten, op de stoep dus, al minstens vijf minuten onderhand.

Zachtjes vloekend holde Daan Vos langs Klaas Naaktgeboren terwijl zijn piemel hulpeloos tussen zijn benen zwabberde. De spiralende trap slaakte telkens een vermanend geluidje ('tss, tss, tss...!') wanneer Daans voetzolen de granieten treden aantikten. Twee krommingen verder hield hij zijn pas in, verwachtend dat hij vannacht met zijn verdwaasde kop de deur van zijn etage achter zich had dichtgetrokken en zo dadelijk zonder sleutel voor zijn eigen woning zou staan. Waardoor hij dus gedwongen zou zijn om de gerechtsdienaren in adamskostuum te woord te staan.

Goddank stond de deur van zijn etage wagenwijd open. Van zijn omgewoelde bed griste hij een bermudashort en omdat hij niet zo gauw een T-shirt of een bloes zag, besloot hij dat de korte broek voldoende bedekking bood, tenslotte rechtvaardigde het warme weer zo'n spaarzame outfit, niks mis mee, toch? Zelfverzekerder nu, hoewel hij nog altijd een paniekvogel onder zijn huid voelde fladderen, daalde hij de trap verder af, klets klets klets. Een man zonder schoenen, wat zouden de agenten daarvan denken? Bevestigde dit de indruk die ze dankzij het klikfilmpje al van hem hadden gekregen? Een losbol was hij, geen enkele moraal had hij, hoe kon zo iemand drama's voorkomen, laat staan levens redden? Nonsens, gromde hij, hij kwam juist heel zen over, zo iemand was bij uitstek geschikt om crisissituaties in goede banen te leiden, en natuurlijk bestond er geen lasterfilmpje van hem, daarom waren ze helemaal niet gekomen, er was iets anders aan de hand, misschien hadden ze Marcel gevonden, die jongen die van huis was weggelopen, misschien was-ie wel dood of...

Hijgend en met klotsende buik hield hij halt terwijl hij waarnam hoe een gelanceerde en tegen zijn gesloten lippen

terugstuitende galklont door zijn slokdarm weer naar beneden suisde. Voor hem stonden twee jonge politieagenten, een man en een vrouw, met haast beledigend frisse gezichten waarop voor het overige niets viel af te lezen: geen verwijt, geen rouw, niks tragisch. Met een schok besepte hij dat hij nog altijd die verf op zijn smoel had. Afgebrokkelde planeten op zijn wangen en een versleten smiley op zijn voorhoofd – dat namen de twee ambtenaren momenteel vermoedelijk waar. Vermoedelijk ja, want hij had zojuist, toen hij zijn woning was binnengestormd, verzuimd in de spiegel te kijken. Misschien zag het er nog veel erger uit, als wondkorsten of zo, wat de indruk gaf dat hij vannacht ook nog eens had gevochten.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ wist hij uit te brengen. Zijn stem verre van resoluut.

‘Bent u Daan Vos?’ De vrouwelijke agent had gesproken. Op een ongewoon moederlijke manier. Alsof hij getroost moest worden.

‘Ik... Ja, ik... dat ben ik, ja’, antwoordde hij, hoewel hij eerder het tegendeel had willen beweren.

‘U hoeft zich geen zorgen te maken. Er is niks ernstigs gebeurd, werkelijk niet, ook al denkt u misschien van wel’, zei de mannelijke agent. Mogelijk hadden ze het zo afgesproken: om beurten het slachtoffer of de dader benaderen om hem zodoende niet al te direct te confronteren met de boodschap. De een stelde de vragen, de ander deed het bluswerk. Gedoseerde overrompeling. Had hij zelf vaak genoeg meegemaakt als hij onder begeleiding van de sterke arm in het kader van een spoed-jeugdbeschermingsmaatregel voor de deur stond van een huis waar de situatie gierend uit de klauwen was gelopen. Maar dan had hij altijd aan de andere kant van de drempel gestaan.

Nog steeds licht hijgend zei hij: ‘Kom, zegt u het maar meteen, het heeft geen zin eromheen te draaien. Ik weet

hoe dat gaat: als ze je vertellen dat je je geen zorgen hoeft te maken, is er stront aan de knikker.’

Plots, zowat uit het niets, prijkte de hand van de politiemans op de angstaanjagend naakte arm van Daan Vos. Het was een frappant droge hand, ondanks de haast tropische temperatuur die op deze septembermiddag heerste. Werd hij nu al in de boeien geslagen? Hadden ze besloten om de inleidende beschietingen simpelweg over te slaan nu hij had geraden dat ze hadden gelogen?

Hij bleek zich te hebben vergist (waar was zijn fameuze oordeelsvermogen gebleven?): die hand was daar ter geruststelling, niet om de verdachte in hechtenis te nemen. Liever, zo bedacht hij ondanks zijn verwarring, had hij de hand van de vrouw willen voelen, een mooie meid, echt zo’n gezicht dat je naar rechts swipete en dat niet veel later in vlees en bloed op je hoofdkussen lag.

‘Bent u werkzaam in de jeugdzorg?’ Ze klonk niet langer als een warmhartige moeder, eerder als een arts die een vader ondervraagt over zijn rol in het bij zijn kind aange troffen letsel.

Hij aarzelde en vroeg zich vrijwel tegelijkertijd af waarom hij dat deed. De oplossing was nu – even angstwekkend als wenselijk – nabij. Zijn antwoord zou de doorslag geven, daarna werd alles verpletterend duidelijk. Zijn schuld dan wel zijn onfortuin, of zijn medeplichtigheid. Toen knikte hij, ondubbelzinnig, en meende die bevestiging nog eens verbaal te moeten onderstrepen. Ja. Ja. En nog eens ‘ja’ zeggend omdat hij opeens vreesde dat twee keer ja misschien wel als een ‘nee’ werd opgevat.

De hand van de politiemans gleed van Daans arm en bewoog zich in de richting van een zwarte koppelriem, waar zich pistool, gummiknuppel en andere politionele paraferalia bevonden. Dat was het dan, dacht Daan Vos, het einde van zijn carrière als hulpverlener, gedaan met de goede

werken, bye bye loser, had je je gezonde verstand maar niet in het weekendkluisje moeten opbergen, dit is de straf voor al dat hersenloze zuipen en slikken en condoomloos neuken van je, hoe braaf je je door de week ook gedraagt, je bent erbij, vriend, you're fucked.

Hij weifelde of hij zijn handen naar voren moest steken (zodat ze probleemloos de boeien rond zijn polsen konden klikken) dan wel in de lucht (ten teken van totale overgave), en op hetzelfde moment trok de politiemans iets tevoorschijn wat te klein een ook te plat was om een pistool te kunnen zijn. Even dacht hij zich schrap te moeten zetten omdat dat ding weleens een van die nieuwe tasers kon zijn – ze namen geen enkel risico met hem, hij zou zonder pardon door een stroomstoot worden uitgeschakeld.

‘Dan moet dit welhaast van u zijn, als ik me niet vergis.’

Een halfslachtig glimmend voorwerp lag pardoes in zijn hand. De eerste gedachte die bij hem opkwam was dat hij een zwartgelakt doodskistje voor een kakkerlak had gekregen. Krankzinnig idee, vanzelfsprekend geheel toe te schrijven aan de nevelslierten die nog in zijn brein hingen. De drugs dus. Onzichtbaar voor de twee dienders die zo ongelooflijk vriendelijk waren geweest zijn mobieltje bij de rechtmatige eigenaar terug te bezorgen. Een eerlijke burger had het gevonden en was ermee naar het politiebureau gegaan. Waar? Haha, wilde meneer dat werkelijk weten?

Hij had flauwtjes geglimlacht en zijn hoofd eerst naar links en vervolgens naar rechts bewogen. Nee, hij deed er goed aan zichzelf dat te besparen. Hij had de toffe peer Daan Vos de afgelopen minuten al genoeg door het slijk gehaald. Het werd hoog tijd om zich weer op te richten. Per slot van rekening moest hij er morgen weer staan. Als een rots in de branding, zogezegd.